

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 16,2.11 + uvítání: i v poslední neděli církevního roku se shromažďuje před Bohem, původcem všeho stvoření, ve společenství s jeho Synem, naším zachráncem, pod působením Ducha sv., který naše životy posvěcuje a obnovuje

🎵 500

Modleme se: Věčný Bože, náš čas je ve tvých rukou. Děkujeme za čas našich životů, který jsi nám daroval. Pomáhej nám, prosíme, abychom jej naplňovali tvou spravedlností, láskou a pokojem. Dávej nám radost z dobrého, dávej nám i sílu nést těžké a zlé.

Náš čas má tady na zemi své hranice, ale u tebe je věčnost. Tys nám ji otevřel ve svém Synu a našem Pánu Ježíši Kristu. Děkujeme za to. Kéž si to stále znovu připomínáme a dokážeme z toho čerpat.

Povzbuzuj nás svým Duchem při čekání na Ježíšův příchod, na jeho advent. Daruj nám trpělivost, vytrvalost, stálost v naplňování tvé svaté vůle. Uč nás přinášet ti neustávající a trvalou oběť chval: Sláva Otci ... Amen

🎵 688

promluva – vyslání do NŠ: o vlastní důležitosti

📖 2Pt 3,1-9

🎵 626

„Prosazovat spravedlnost a právo je před Hospodinem výbornější než oběť.“ (Př 21,3) Uč nás své moudrosti, náš Pane, ved' po této cestě naše životní kroky.

📖 L 12,42-48

Základem křesťanské, nejen té naší evangelické, ale křesťanské víry a naděje obecně je, že Bůh nám vybojoval spásu v Kristu, daroval nám ji ze své přebohaté milosti. Na tom stojíme, sestry a bratři, na tom stavíme.

Tento základní kámen našich vyznání by mohl někoho vést

k tomu, že by si myslel, že už vůbec nezáleží na tom, jak žije, co dělá, jak přistupuje k druhým lidem, ke svému okolí. Avšak z toho, co jsme dnes slyšeli, poznáváme, že takový postoj je mylný. O tom, že nelze „žít, jak se nám zachce,“ v tomto čase, kdy vyhlížíme příchod Páně, Ježíš vypráví své podobenství. Předkládá nám příběh, kde jsou služebníci pánem odměněni právě v závislosti na tom, jak jednají, co dělají. A není to v rozporu s tím prvně zmíněným základem o spáse z pouhé milosti. To prostě není důvod ke svévoli.

My všichni jsme v nějaké roli služebníků, kterým je něco svěřeno do správy. Jako rodiče máme svěřeny své děti, abychom se o ně starali a vychovávali je a vedli k víře. Jako presbyteři máme na starosti církve. Jako farář, nechci se z této odpovědnosti vymlouvat, má člověk svým zvláštním způsobem na starosti sbor. Jako kmotři neseme odpovědnost za pokřtěné. V zaměstnání jsme v mnoha řídicích funkcích, na kterých závisejí druzí lidé. Nebo je náplní naší práce péče o nemocné, slabé, staré. Ve školství pečujeme také o děti, ačkoli nejsou naše vlastní. Jsme mnohokrát v roli služebníků, kteří se různými způsoby starají o druhé lidi.

A protože náš život bude posouzen, také ty různé naše služby budou posouzeny, jestli a nakolik odpovídaly vůli našeho Pána.

Tou vůlí je, jak už bylo řečeno, péče o druhé. Podobenství praví, že služebník je ustanoven, aby ostatním rozdělával pokrm v pravý čas. Jistě jde o obrazné vyjádření. Bylo by nemístným zúžením vztahovat to pouze na tělesné nasycení. Dostali jsme a máme z toho rozdávát. Tím pokrmem je zřejmě především evangelium, právě ta dobrá zpráva o naší záchraně z Boží milosti. Aby se jí dostalo co nejvíce k těm, kteří jsou nám nějak svěřeni. Platí nám i jim. Takto máme sloužit svému Pánu, takto jeho vůli naplňovat, že z tohoto jeho pokladu budeme dávat dál.

Hranice, jak nesklouznout k tomu, že budeme vše posuzovat zas jen podle toho, co jsme my udělali, je velmi tenká. Proto je nutné velmi dobře a pozorně číst.

Rozhodující je totiž až ten okamžik, kdy pán přijde! Rozhodující je vytrvat až do této chvíle. Nevzdat to. Nezabalit to své poslání dřív. Slyšíme, že člověk může na poslední chvíli svou netrpělivostí mnohé

dobré, co až dosud dělal, pokazit. Všechno se láme na odhadu času a na tom, jaké z toho kdo vyvodí důsledky.

První služebník nespekuluje, jak dlouhá ještě bude jeho služba. Je mu vlastně jedno, kdy se jeho pán vrátí, zda za chvíli či za dlouho. Jen prostě a věrně dělá, co má svěřeno, co má za úkol. Den za dnem, rok za rokem, staletí za staletím.

To ten druhý se zařídí sám pro sebe podle svého odhadu času: Pán nejde a nejde. To on asi nepřijde. A začne si dělat to, co se jemu samému líbí. Začne se starat jen sám o sebe. Samozřejmě se může stát, že se tu a tam v něčem spleteme, že něco špatně vyhodnotíme, že něco neodhadneme, ale špatnost tohoto služebníka je v tom, jak žije, jaké z toho vyvodí důsledky. Přestal se starat o to a o ty, co a kdo mu bylo svěřeno, v tom je ten základní problém.

Ale pán přichází a hodnotí. A to soběstředné počínání nevidí jako dobré, ale naopak jako zlé a patřičně je „odmění.“ Přitom i tento služebník nějakou dobu, možná poměrně dlouho, dělal, co měl, ale pak se to nějak zvrtilo. Nevydržel. Nechal toho. A právě tím všechno to předcházející dobré ztratilo na ceně a váze. V tom je hlavní důraz celého Ježíšova příběhu: Vydržet, nepustit se úkolu. Hodnocena je věrnost a vytrvalost. A to jsou dvě charakteristiky naší víry, kterou se držíme daru Boží milosti, dvě charakteristiky víry, kterou odpovídáme na Boží dílo spásy v Kristu.

To podobenství je tedy především povzbuzením: Vydržet, vytrvat, nepustit se, nenechat se zlákat od toho prostého poslání být zde pro druhé. To po nás náš Pán chce, to máme naplňovat. Jako jednotlivci, jako sbor, jako celá církev. Do té doby, než Pán přijde, vrátí se a pak si nás posoudí, zda jsme to zvládli. Jakmile se začneme zabývat sami sebou, budeme se zabydlovat v tomto světě, jako by měl trvat navěky a navždy a jakoby náš Pán nikdy přijít neměl, podobáme se tomu druhému služebníkovi. A to by nebylo dobré. Ještě je čas. Čas k dobrému. Čas k tomu, abychom dospěli k nápravě, k pokání. Třeba nám, právě i nám, jej Pán ještě poskytuje. Víme, jaký služebník bude blahoslavený. Můžeme podle toho hned začít jednat. Amen

♪ 431,1-3.6 (první tři a poslední sloku)

Náš Pane Ježíši Kriste, vše bylo stvořeno skrze tebe a pro tebe, naše životy nám byly dány, abychom tobě sloužili, náš svět povstal, aby byl místem, kde budeš ctěn a chválen. Proto se u tebe přimlouváme:

Prosíme za ty, kdo musí nést tíhu odloučení. Ať jí způsobuje smrt, rozpad vztahů, daleká cesta. Pane, přijď a svou blízkostí zaceluj ztráty a vstupuj do samoty.

Prosíme za ty, kdo nesou tíhu nemoci, které tlačí k zemi břemeno vin, které utiskuje režim v jejich vlasti. Pane, přijď a svou mocí a dobrotou pomáhej nést jejich kříž.

Prosíme za ty, kdo se jako tvoji služebníci rozhodují, jak dál, za ty, kdo jsou na pochybách o smyslu své práce a námahy, za ty, kdo si nejsou jisti a vzdávají se svého poslání. Pane, přijď a svou útěchou dodej nový elán a vytrvalost.

Prosíme za ty, kdo druhým slouží v nemocnicích a léčebnách, domovech důchodců či jiných sociálních službách, kdo se druhých ujímají jako pěstouni. Pane, přijď a svou láskou jim dodávej sílu, zaplaš únavu a otupělost k lidské bídě.

Prosíme za ty, kdo tvůj příchod toužebně vyhlížejí a zdá se jim, že se svým dílem otálíš, kdo nerozumí tomu, že svět běží dál ve svých kolejích, je nadále plný zla a trápení. Pane, přijď a svou milostí vlij důvěru a pokoj do jejich srdcí.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 695

ohlášky

📖 Ko 4,12

📖 Nu 6,24-26

♪ 209